

Enskild motion

Motion till riksdagen 2016/17:2920

av **Markus Wiechel (SD)**

Ökad organdonation och fler blodgivare

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att se över möjligheten till ökad organdonation och tillkännager detta för regeringen.
2. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att arbeta för att få fler att donera blod och tillkännager detta för regeringen.
3. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att utreda ”en andra blodbank” och tillkännager detta för regeringen.

Ökad organdonation

Runt 1,5 miljoner svenskar har idag anmält sig till organdonationsregistret, och den siffran kunde ha varit betydligt större. De allra flesta är positiva till att donera sina organ, och i Sverige har vi bland de mest donationsvänliga personerna i världen. Trots detta är vi samtidigt förhållandevis dåliga på att donera, och många som kan tänka sig att donera sina organ skriver aldrig in sig i registret.

Må så hända att många tycker att det är otäckt att någon skär i ens kropp, även efter sin död. Det gäller dock att påminna alla de som kan tänka sig att ta emot ett organ om behovet skulle uppstå, att några också måste vara villiga att donera organ när livet tagit slut. Idag ligger Sverige på 16:e plats som donationsland i Europa och har runt 800 personer i kö för en transplantation. Cirka 30 av dessa mister livet under väntan, och många av dem blir så sjuka att de sedan inte klarar någon transplantation.

Sverige måste bli bättre på att kommunicera ut denna fråga, och den svenska sjukvården behöver bli bättre på att identifiera möjliga organdonatorer.

Vi måste vända våra blickar till länder som är bättre än oss på det här. För att göra det behöver vi inte se särskilt långt, utan det räcker med att se på grannlandet Norge som är ett av världens bästa länder sett till organdonation. Norges framgång kan spåras tillbaka till 1997 då Stiftelsen Organdonasjon bildades. Stiftelsen kommunicerar idag ut organdonation på ett synligt och positivt sätt och som ensam i världen tog man fram en donationsapplikation. Utöver detta håller man i skolföreläsningar och medverkar i tv-serier. Organisationsstrukturen i Norge ser inte heller riktigt ut som den gör i Sverige. Till skillnad från Sverige, där det finns fem olika transplantationscentrum med fem olika väntelistor, har Norge ett transplantationscentrum. Man identifierar tidigt möjliga donatorer och ser till att sjukvårdspersonal som arbetar med organdonation erbjuds relevant utbildning om frågan i tre olika steg. I Norge väljer man således också att utgå ifrån att en person som avlidit valt att donera sitt organ snarare än det motsatta, som i Sverige.

Riksdagen bör ge regeringen i uppdrag att se över möjligheten att öka antalet organdonationer i Sverige och sedan återkomma till riksdagen med konkreta förslag. Översynen bör innefatta att ta lärdom från Norges arbete för att nå liknande resultat i Sverige.

Fler blodgivare

Idag är sjukvården beroende av blodgivare eftersom blod enbart produceras av oss människor. Svenska blodgivare ger omkring 500 000 påsar blod årligen, där varje påse rymmer 4,5 dl, en siffra som kan tyckas vara hög men som inte räcker på långa vägar för sjukvården. I flera länder arbetar man aktivt för att människor ska lämna blod, och det har visat sig framgångsrikt. I USA kommer s.k. blodbussar till landets skolor flera gånger om året för att friska elever ska få chansen att lämna blod och på så sätt göra en god gärning genom att rädda liv. Den sortens kampanjer har visat sig vara mycket framgångsrika, och ersättningen består ofta bara av ett glas juice eller kanske en kaka.

I Sverige finns blodbussar ibland uppställda på olika platser, men ansträngningarna för att få in mer blod får ändå anses vara ganska svaga. Det finns flera skäl till varför detta bör ses över, och därför bör riksdagen ge regeringen i uppdrag att återkomma med tydliga förslag på hur insamlingen av blod kan intensifieras.

”En andra blodbank”

Många människor som vill ge blod kan i slutändan inte ge blod som följd av de regler som finns för att kunna bli blodgivare. Det är en säkerhetsåtgärd som är viktig, men samtidigt innebär det att mycket friskt blod som skulle kunna användas till en behövande inte används. Regeringen bör därför se över möjligheten att införa ett system med en andra blodbank. Denna blodbank kan innehålla blod från sådana som önskat ge blod men nekats med dagens system, som följd av exempelvis utlandsvistelser eller dylikt. I de lägen då akut blodbrist finns kan detta testas och sedan eventuellt användas.

Markus Wiechel (SD)